

πετάει το λιοντάρι

Ένα φτερωτό λιοντάρι, με ένα ανοιχτό βιβλίο/ευαγγέλιο παρά πόδας. Αυτό διάλεξαν σαν σύμβολο της Βενετίας. Αφήνω στην άκρη το βιβλίο, για την ώρα, και σκέφτομαι το συμβολισμό ενός λέοντα με φτερά. Το λιοντάρι από μόνο του είναι σύμβολο εξουσίας, δύναμης και επιβολής. Αν του βάλεις και φτερά τι γίνεται άραγε; Δεν είναι η απόλυτη υπεροψία; Η απόλυτη υπερβολή και επίδειξη δύναμης; Άμα το βάλεις να κρατάει και το ευαγγέλιο, δηλαδή έχει και «το θεό βοήθεια», ποιος τολμάει να τα βάλει μαζί του; Υπάρχουν βέβαια θεωρίες, που λένε πως δεν είναι ευαγγέλιο, αλλά το βιβλίο των νόμων. Και πάλι, ένα φτερωτό λιοντάρι που ξέρει τους νόμους, δεν φαντάζει εύκολος αντίπαλος.

Δεν ξέρω αν μας επηρεάζουν τα σύμβολα πιο πολύ απ' ό,τι τα διαλέγουμε εμείς για να μας χαρακτηρίσουν. Οι ιστορίες λένε πως οι κάτοικοι της Βενετίας, αλλά βασικά οι έμποροι της Βενετίας, όταν άρχισαν να αναδεικνύονται σαν δύναμη της περιοχής, έψαχναν έναν τρόπο να εδραιώσουν την θέση τους, στην κούρσα για τη δυνατότερη ιταλική πόλη, μετά τη Ρώμη και ιδιαίτερα, απέναντι στο αντίπαλο δέος της Βόρειας Ιταλίας, την Γένοβα. Και πώς αλλιώς να ενισχύσεις το προφίλ σου, πρώιμος Μεσαίωνας γαρ, παρά φιλοξενώντας τη σωρό ενός εξέχοντος μέλους της χριστιανικής παράδοσης; Η Ρώμη καπάρωσε τον Πέτρο, όμως οι Βενετσιάνοι σκέφτηκαν ότι μπορούσαν να τα καταφέρουν καλύτερα. Ένας από τους τέσσερις ευαγγελιστές μπορούσε να γίνει δικός τους. Πήγαν, λοιπόν, με τον ιερό αυτό σκοπό στην Αίγυπτο, βρήκαν τη σωρό του Μάρκου, την κάλυψαν με χοιρινό λίπος, ώστε να εμποδίσουν τους μουσουλμάνους να την αγγίξουν και το σωτήριο 828 μ.Χ., επέστρεψαν θριαμβευτές στην «Γαληνοτάτη».

foto: [Elettra Repetto](#)

Κι από τότε η Serenissima Republica Veneta, μόνο καυχιέται. Για την ομορφιά της, την μοναδικότητά της, την υπεροχή της, τον ρομαντισμό της, τα κανάλια, τα παλάτια, τις γέφυρές και τον ευαγγελιστή της. Είναι στ' αλήθεια υπερβολικά όμορφη η Βενετία. Και μοναδική. Αν την καλοκοιτάξεις όμως, μοιάζει με πόρνη πολυτελείας. Σαν ακριβοπληρωμένο, πανέμορφο μοντέλο, που σου επιτρέπει, αν έχεις γεμάτη τσέπη, να γευτείς την ομορφιά της.

Βλέποντας τα κτίρια στην Piazza San Marco και τα αρχοντικά στο Grand Canal σκέφτομαι πως, αν αυτή είναι μια από τις γενέτειρες του καπιταλισμού, η τόση ομορφιά της, δεν μπορεί να είναι ασύνδετη με την παντοδυναμία και μακροήμερευση του οικονομικού αυτού τερατουργήματος. Ένα σύστημα με τόσο σκληρό κι αμίληκτο πυρήνα, χρειάζεται μια τέτοια ομορφιά για να πλασαριστεί. Και προχωρώντας στη σκέψη, είναι άραγε ένα από τα στοιχεία της επιτυχίας του καπιταλισμού, αυτή η επένδυση στην ομορφιά; Κι ακόμη, τι είναι εκείνο που έκανε τους πρώτους

καπιταλιστές, τους έμπορους και τους τραπεζίτες της Ιταλίας, να επενδύουν στην τέχνη και στην καλαισθησία;

Σ' αυτή την πόλη δεν υπάρχουν προβλήματα. Είναι ένας ού τόπος. Χωρίς άστεγους, χωρίς μετανάστες, χωρίς επαίτες. Χωρίς πόνο, χωρίς φτώχεια. Χωρίς παιδιά των φαναριών, αφού δεν έχει καν φανάρια, ούτε αυτοκίνητα, ούτε μποτιλιάρισμα, ούτε μόλυνση. Μόνο ωραία τοπία, το ένα μετά το άλλο, μοναδικά και ανεπανάληπτα σημεία, στημένα σκηνικά για την τέλεια φωτογραφία. Είναι σαν όλα τα προβλήματα να κύλησαν μακριά, μέσα στα θολά νερά των άπειρων καναλιών της.

foto: [Elettra Repetto](#)

Τα θολά νερά όμως, πάντα κάτι κρύβουν. Έτσι και στη Βενετία, ο τουρίστας που θα μείνει στην επιφάνεια, πάνω από τα θολά νερά της Laguna, θα δει μια πόλη παραμυθένιας ομορφιάς και μηδενικής ανέχειας. Εκείνος που θα ψάξει λίγο παραπάνω, μπορεί να βρει τα δύο της πανεπιστήμια και τις ατμοσφαιρικές φοιτητικές περιοχές της, μακριά από τις ορδές με το

τουριστομάνι, εκεί που θα πει το καπουτσίνο του ανάμεσα σε ντόπιους.

Ο άλλος, ο πειραγμένος τουρίστας, θα ψάξει για «κίνημα» στη Βενετία. Πολλοί θα γελάσουν μαζί του, αλλά αυτός θα δικαιωθεί. Στ' αλήθεια, τα θολά νερά κρύβουν ένα διαμαντάκι. Στη Βενετία σήμερα υπάρχουν τρία κατειλημμένα κοινωνικά κέντρα. Παλαιότερο και πιο δυναμικό το Laboratorioccurato Morion. Στεγάζεται σε ένα υπέροχο κτίριο, το οποίο στο παρελθόν ήταν αρχικά εγκαταλελειμμένο και αργότερα κατάληψη αστέγων. Τα παιδιά του Morion βρίσκονται εκεί ήδη από το 2001. Εντός της κατάληψης έχουν στήσει ένα πολύ ενημερωμένο βιβλιοδισκοπωλείο, ενώ κάθε εβδομάδα κάνουν εκδηλώσεις και πολυ επιτυχημένα πάρτυ. Ο χώρος είναι διακοσμημένος, φυσικά, με αφίσες πολιτικού περιεχομένου και οι δράσεις τους επικεντρώνονται κυρίως στο μεταναστευτικό/προσφυγικό ζήτημα και στο στεγαστικό πρόβλημα. Η επιτυχία του Morion, όπως μου λέει ο T. οφείλεται στη σχέση που έχει αναπτύξει η κατάληψη με τη γειτονιά. Το ίδιο το κτίριο έχει κοινωνική ιστορία και συμβολισμό για την περιοχή. Στο παρελθόν ήταν εγκαταλελειμμένο για πολλά χρόνια, πριν γίνει κατάληψη στέγης και τώρα κοινωνικό κέντρο. Σήμερα η κατάληψη είναι εξωστρεφής και ανοιχτή στο κοινό. Γίνονται συνεχώς εκδηλώσεις και δράσεις που αφορούν τους κατοίκους και τα παιδιά της γειτονιάς.

foto: khalida

Η βασική μου απορία είναι η σχέση τους με την αστυνομία. Ο Τ. μου εξηγεί ότι στη Βενετία, όπως και σε όλες τις διατηρητέες πόλεις, οι καταλήψεις έχουν ένα εξαιρετικό πλεονέκτημα. Η αστυνομία δεν μπορεί να πραγματοποιήσει επιχειρήσεις εκκένωσης, λόγω της παλαιότητας των κτιρίων. Επιπλέον τα στενά σοκάκια της Βενετίας, καθιστούν αδύνατο τον αιφνιδιασμό και τη συγκέντρωση μεγάλου αριθμού αστυνομικών, όπως και τη χρήση οποιουδήποτε οχήματος. Πέραν αυτών, η γειτονιά είναι πλήρως αλληλέγγυα στην κατάληψη και την υπερασπίζεται οπότε αυτή στοχοποιείται από την αστυνομία.

Χρειάζεται όμως η Βενετία ένα κατειλημμένο κέντρο; Έχει η Βενετία προβλήματα; Το βασικότερο πρόβλημα της πόλης είναι η έλλειψη στέγης. Στην Ελλάδα βλέπεις, το λύσαμε αυτό δίνοντας αντιπαροχή μέχρι και τους καμπινέδες και τώρα έχει ο κάθε Έλληνας το δικό του σπιτάκι και οι πόλεις μας το μαύρο τους το

χάλι. Οι Βεντσιάνοι όμως που δεν τη σκέφτηκαν αυτή τη λύση, μετέτρεψαν ολόκληρη την πόλη τους σε ένα εκθαμβωτικό αξιοθέατο. Άμεση συνέπεια αυτού, ήταν η εκτίναξη των τιμών των ακινήτων. Ο ντόπιος πληθυσμός έχει από χρόνια μετακινηθεί στα προάστια πέρα από τη γέφυρα, στο Mestre και στη Marghera, και πάνω στο νησί της Βενετίας μένουν πια 60,000 άνθρωποι. Είναι άλλωστε χαρακτηριστική η εικόνα ερήμωσης που παρουσιάζει η πόλη μόλις πέσει το σκοτάδι. Αυτή τη στιγμή, πάνω στο νησί της Βενετίας διατηρούνται 60 καταλήψεις στέγης στις οποίες μένουν άτομα και οικογένειες. Η παλαιότερη είναι ήδη 10 ετών, όπως μου λένε τα παιδιά του Morion, με περηφάνεια. Υπάρχει όμως ένα στοιχείο το οποίο μου τονίζουν ιδιαίτερα. «Φροντίζουμε οι καταλήψεις να μην γίνονται κέντρα διακίνησης ναρκωτικών. Πριν επέμβει η αστυνομία, έχουμε επέμβει εμείς, οπότε δεν τους δίνουμε τη δυνατότητα να μας στοχοποιήσουν». Μ' αυτό τον τρόπο διατηρούν και την αλληλεγγύη της γειτονιάς.

Οι άλλες δύο καταλήψεις είναι η L.i.S.C. και η S.a.L.E. Docks, οι οποίες επικεντρώνονται κυρίως σε καλλιτεχνικές δράσεις, εκθέσεις, μαθήματα αυτομόρφωσης, διατήρηση αναγνωστηρίου και βιβλιοθήκης. Όλες οι καταλήψεις της Βενετίας βρίσκονται σε συνεχή εσωτερική επικοινωνία και συντονισμό μεταξύ τους. Το ίδιο συμβαίνει, όπως μου λένε, και με τα περισσότερα κατειλημμένα κέντρα της Ιταλίας. Πραγματοποιούν καθιερωμένες συνελεύσεις μέσω skype για τον συντονισμό των δράσεών τους.

foto από [εδώ](#)

Μία από τις πιο προβεβλημένες και επιτυχημένες δράσεις τους πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Ιούνιο, σε συνεργασία με τους συντρόφους τους από το Μιλάνο. Το όνομα της επιχείρησης: “No borders train”. Όπως μου λέει η S. σκοπός της επιχείρησης ήταν να συνοδεύσουν 60 πρόσφυγες από την Ιταλία στην Ελβετία, με σκοπό να υποβάλουν εκεί αίτημα ασύλου, βοηθώντας τους να αποφύγουν τους λαθρέμπορους και τους επικίνδυνους δρόμους μετανάστευσης. Συγκέντρωσαν λοιπόν, 180 αλληλέγγυους, έκαναν πολλά πάρτυ και γεύματα ενίσχυσης της δράσης και τελικά αγόρασαν 180+60 εισιτήρια ενός τραίνου με προορισμό την Ελβετία. Η αστυνομία τους καθυστέρησε στην επιβίβαση, τους καθυστέρησε στην αποβίβαση, αλλά δεν μπορούσε να τους αρνηθεί να ταξιδέψουν. Την αιφνιδίασαν. Είχαν άλλωστε όλοι νόμιμα εισιτήρια και οι αλληλέγγυοι ήταν τριπλάσιοι από τους πρόσφυγες. Το σχέδιο ήταν καλοστημένο. Στην Ελβετία, τους κράτησαν 5 ώρες στο σταθμό, οι αλληλέγγυοι με τους πρόσφυγες

όμως, είχαν έτοιμα τα αίτήματα ασύλου και τα παρέδωσαν αμέσως στους αστυνομικούς, με αποτέλεσμα οι πρόσφυγες να μην μπορούν πια να απελαθούν, λόγω της ιδιότητας τους ως αιτούντες άσυλο. Η αποστολή στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία. Μια επίθεση εκ των έσω στην «Ευρώπη Φρούριο».

Αυτή την εποχή, ο κόσμος των κατειλημμένων κέντρων της Βενετίας επικεντρώνεται σε καταλήψεις δημόσιων κτιρίων και κινητοποιήσεις, ενάντια στην απλήρωτη εργασία των νέων, στις εκθέσεις Expro 2015 Milano, Expro Venice, AQUAE 2015. «Είμαστε φοιτητές, έχουμε προσόντα, δεν είμαστε σκλάβοι, δεν δουλεύουμε δωρεάν», «Αν είναι δωρεάν, δεν είναι δουλειά» είναι μερικές από τις φράσεις που χρησιμοποιούν, ενώ το hashtag τους τα λέει όλα: #πiλλavorosipagabastardi. (#ηεργασίαπληρώνεταιμπάσταρδοι).

foto από [εδώ](#)

Η συζήτηση με τα παιδιά του Morion έβγαλε κι άλλα πολύ ενδιαφέροντα. Αν πρέπει να σταθώ σε ένα από αυτά, είναι η

οργάνωση και η προετοιμασία πριν από τις πορείες. Όπως μου λέει ο Ε. η προετοιμασία αρχίζει μέρες πριν. Όλα τα εφόδια μεταφέρονται σταδιακά στο σημείο της «μάχης». «Δεν κουβαλάμε τίποτα επάνω μας, πέρα από το full face και το κράνος. Φοράμε μόνο μαύρα ρούχα, χωρίς καθόλου διακριτικά. Ακόμη και τα παπούτσια, τα καλύπτουμε με ταινία, στα σημεία που μπορεί να έχουν χρώμα. Κάτω από τα ρούχα φοράμε ένα προστατευτικό στρώμα από ειδικό αφρολέξ, ώστε να μην τραυματιστούμε σε περίπτωση πτώσης ή αν μας χτυπήσουν με γκλόμπ. Πριν αρχίσουν οι «μάχες», κάποιος ανάβει ένα κόκκινο καπνογόνο, ώστε να χαθεί η ορατότητα. Μέχρι να φύγει ο κάπνος, έχουμε φορέσει τα full face και τα κράνη και έχουμε παρατάξει τις ασπίδες μπροστά. Πάντα έχουμε ασπίδες, που καλύπτουν συνήθως δύο ή τρία άτομα μαζί. Είναι πολύ σημαντικές γιατί έτσι προστατευόμαστε από τους τραυματισμούς και τις συλλήψεις και προστατεύουμε την υπόλοιπη πορεία. Οι μπροστινοί κρατάνε τις ασπίδες και οι πίσω «ρίχνουν». Αν θες να επιτεθείς, πρέπει να προστατεύσεις και τον κόσμο σου. Όχι να βγαίνεις, να ρίχνεις και να γυρνάς μέσα στο πλήθος, εκθέτοντας όλους τους άλλους σε κίνδυνο σύλληψης και ξυλοδαρμού. Είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί, να αποφεύγουμε τις συλλήψεις, κι αν μας πιάσουν να το ξέρουν οι σύντροφοί μας. Είναι πολύ σκληρή η αστυνομία. Δεν ξέρεις πόσοι «τυχαίοι» θάνατοι έχουν συμβεί σε αστυνομικά τμήματα».

Οι εικόνες από τις συλλήψεις και το ξύλο στο σωρό, στις τελευταίες πορείες στην Αθήνα, μου έρχονται αναπόφευκτα στο μυαλό. Πόσο απροστάτευτο γυρνάει εκεί έξω, στο δρόμο, το ελληνικό κίνημα; Η περιφρούρηση μιας πορείας δε θα έπρεπε να είναι μόνο ζήτημα του ΚΚΕ. Ως τότε θα πηγαίνουμε στις πορείες σαν πρόβατα επί σφαγή; Έχουμε άραγε να διδαχθούμε από τα κινήματα των γειτονικών χωρών, που έχουν δοκιμάσει εναλλακτικές πρακτικές στην πράξη; Οι αναλογίες δεν είναι εύκολες, φυσικά, αλλά η χαρά της ανακάλυψης νέων τρόπων αντίστασης, είναι πηγαία. Πόσο μάλλον όταν οι ανακαλύψεις γίνονται στο τελευταίο μέρος που θα περίμενες, δίπλα σε ένα βενετσιάνικο κανάλι την ώρα του πιο όμορφου ηλιοβασιλέματος που έχουν δει τα μάτια σου.

A rivederci compagni!